

си радость или скорбь: Седнува, присува едно писмо, и му възвѣщава отъ край земята сичко-то, кое-то можеше да му каже съ устѣ въ присутствіе-то си.

Има некой да обяви другому въ чуждо место нещо: извършава го лесно и скоро съ писмо-то, ако бы да ги раздѣлявать и гори превысоки и моря прешироуки; защо писмо-то и горы превосходи, и моря преходи, и по сичка-та земля ходди извѣщавающи душевны-те наши движеніія и хотѣнія.

Многажды, що-то не дерзаеме съ у уста да речеме, начертаваме го на книга-тата.

Ако имаме да просиме отъ некого некое благодаріе, представляваме своето прошеніе писменно много по учтиво: зашто книга-та подноси и онова, кое-то ниніе не щехме продума съ уста или отъ сраммь или отъ страхъ. После имаме и времме по многу, за да помыслиме вещь-та, да а я изречеме съ благодать и да я представиме съ чинь.

Торговец-о, художник-о и секой просто человекъ можатъ по лесно и по безмятежно съ писма да извършаватъ своите подози и работы: зашто где-то не ммо-